

Van Hove geeft spelers en publiek zeepbel cadeau

THEATER ZOMERTRILOGIE

★★★★★

Ivo van Hove kiest in dit stuk van Goldoni voor de kaalslag. Geen multimediale opsmuk of technische hoogstandjes, maar alle ruimte voor de acteurs.

AMSTERDAM Tussen het eerste en tweede deel van de voorstelling *Zomertrilogie* laat regisseur Ivo van Hove het popdeuntje *Popcorn* horen. Een niets-aan-de-handmelodietje, mooi passend bij de vrolijke belletjeswijn die even later wordt ontkurkt. Daarmee is deze nieuwe productie van Toneelgroep Amsterdam naar Goldoni's *Trilogie van het zomerverblijf* raak getypeerd: het is een vermakelijke zomerzothed, met de luchtigheid van popcorn en de lichtheid van champagne.

Maar een trilogie kent ook een derde deel, en daarin stelt Van Hove zijn publiek behoorlijk op de proef. Want daarin moeten alle liefdesperikelen en relatieproblemen worden afgewikkeld, die daarvoor nog zo sprankelend werden opgevoerd. In wezen gaat het in Goldoni's stuk maar over één ding: de hebzucht van de mens en zijn daaruit voortvloeiende opportunisme – hier verpakt in onverkwikkelijke liefdesaffaires waarin de een de ander wil, maar de ander die ene niet.

Dat alles is gegroepeerd rond twee Italiaanse families die zich opmaken voor een vakantie in het zomerverblijf. De ene familie zit goed bij kas, de ander doet net alsof maar staat aan de rand van een bankroet. Achter de façades van wellevendheid wordt er geleefd op de pof, raakt het krediet op en verliest tenslotte het bestaan elke glans.

In deel één worden de voorbereidingen getroffen, deel twee gaat over de vakantie zelf en deel drie over de afloop. Intussen heeft Goldoni zijn stuk de verrukkelijke lichtheid gegeven van een Italiaanse zedenkomedie, die in 1993 al eens werd opgevoerd in een legendarische voorstelling van De Appel, in regie van Erik Vos.

Waar die voorstelling tot in de fineses werd opgetuigd, kiest Van Hove voor kaalslag. Na een aantal filmbewerkingen en groots gemonteerde producties, staan nu bijna alleen maar toneelspelers op het podium. Verder geen multimediale opsmuk of technische hoogstandjes. De acteurs spelen zelfs zonder microfoons en hun stemmen klinken als een klok.

Hoofdrollen zijn er voor Karina Smulders (die als een op hol geslagen veulen door de voorstelling dartelt), Fedja van Huêt en Marieke Heebink. Heel mooi is de ingehouden wanhoop van Van Huêt en erg goed de theatrale hysterie van Heebink. In de kleinere rollen is het een genot te kijken en vooral te luisteren naar Kitty Courbois als de oude viriele tante, en naar gastactrice Camilla Siegertsz die als ongeleid projectiel in een te krap jurkje over het toneel stuitert.

Zomertrilogie is een cadeautje van Van Hove aan zijn spelers, en aan het publiek dat in sombere crisistijden misschien wel toe is aan enig amusement van niveau, met een bittere ondertoon. Een bitterheid die in het slotdeel iets te overduidelijk wordt benadrukt. Van Hove laat daarin alle mas-

kers genadeloos zakken, en achter een mooie buitenkant resteert slechts een zwarte ziel. De ontoereikendheid van de menselijke liefde is een terugkerend thema in het werk van Van Hove, en zelfs in een komedie van Goldoni wil hij dat laten zien.

Nadat iedereen pas getrouwd en volledig gedesillusioneerd is vertrokken, blijft de huwelijksmakelaar als laatste over. Met een brede grijns op zijn gezicht dooft hij het licht. Waarmee een ongelukkig eind gekomen is aan deze *Zomertrilogie*, een vermakelijke zeepbel die net niet uit elkaar spat, maar langzaam wegdrijft op een wind van vergankelijkheid.

Hein Janssen

Zomertrilogie door TGA, regie Ivo van Hove. 17/1, Amsterdam. Tournee.

Karina Smulders en Fedja van Huêt in *Zomertrilogie*.

Foto Jan Versweyeld